

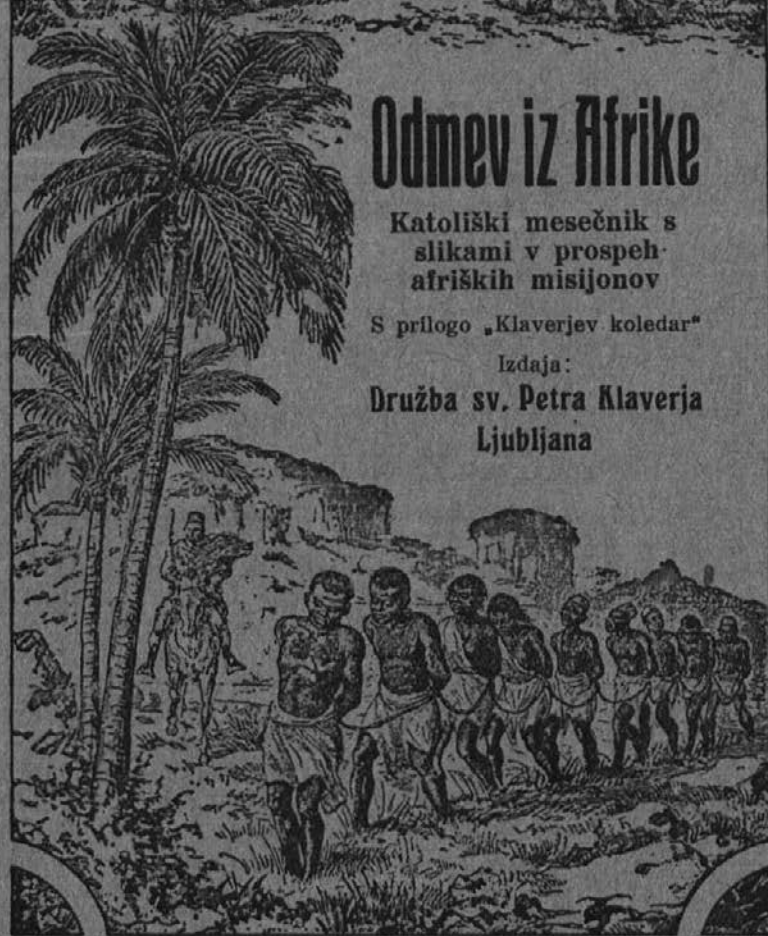
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep-
afriških misijonov

S prilogó „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 6 L, 60 am. cts., 2.50 Š; s priložo „Klaverjev koledar“ 15 Din 8.— L, 80 am. cts., 3.10 Š. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.
(Ček. št. 10.887)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Tudi mi čutimo svetovno krizo. — Boj s kobilicami. — Uršulinke v afriških misijonih. — Hvala dobroti božji. — Zahvala in prošnja. — Vsak dan z veseljem. — Pomoč v največji potrebi. — V vsem vikarijatu ni katoliškega lista. — Časopis apostol.

Vsem ljubim dobrotnikom

naj presveto Srce Jezusovo tisočero vse povrne!

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov „Odmeva“ opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.

PODPORNIK - NICA

Družbe sv. Petra Klaverja lahko postaneš, ako daruješ letno Din 5.—. S tem si deležen mnogih dušnih dobrot, zlasti pa mnogih popolnih in nepopolnih odpustkov, ki jih je sv. Stolica podelila članom Klaverjeve družbe. Podporniki, oziroma podpornice stopijo v neke vrste dušno občestvo z vsemi redovi in misijonskimi družbami, ki jim je Klaverjeva družba priključena in to v življenju in še po smrti. Tudi so deležni sadov sv. maš in sv. obhajil in molitev premnogih misijonarjev, ki jih družba podpira, kakor tudi misijonskih sester, odkupljenih in krščenih sužnjev in potem tudi dušnih dobrot same Družbe sv. Petra Klaverja.

Ako želiš postati podpornik(ica), zglesi se osebno ali pismeno pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Revna misijonska cerkvice v Manaraka, Madagaskar.

Tudi mi čutimo svetovno gospodarsko krizo.

Apostolska prefektura v Buka.

Poroča P. Jacobs, misijonar v Mill-Hillu v Njinikom.

O, ko bi mogel še več storiti za Boga in neumrljive duše! Toda finančna stiska je danes velika. Svetovna kriza nam ne da, da bi si opomogli, tudi ljudstvo, ki stori vse kar more, da bi misijonu pomagalo iz zadrege, ne more izdatno pomagati, ker samo trpi pomanjkanje vsled kobilic. Lakota gospodari po teh krajih. Hrana je zelo draga. Krave, ovce, koze, kokoši nimajo nikake cene. Ne boste skoro verjeli, da se krave prodajajo za 20 Din, ovce za 4 Din; to pa vsled krme. Kobilice so vničile vso travo. Zdaj so odšle, in domačini zopet obdelujejo svoja polja; bojimo se pa, da bodo ob suhi letini kobilice zopet prišle.

Vem, da tudi Vaša Klaverjeva družba trpi vsled svetovne krize, vendar upam, da bo Bog tako dober in bo dal, da boste mogli mojemu misijonu kaj pomagati.

Misijon lepo napreduje. Hiša je skoro dodelana, tako da bom mogel kmalu zapustiti svojo dosedanjo ilovnato koč. Saj je pa ta koč vedno slabejša in manj zdrava, ker je preveč vlažna, zlasti ob deževnih dneh od maja do konec novembra. Tiste dni vsak dan dežuje in je ozračje megleno. Naša nova hiša je zidana iz žgane opeke in pokrita s pločevino. Predstavite si, da je bilo treba ves cement in vso pločevino znositi na glavi iz kraja, ki je 200 km oddaljen. Vse to so storili domačini. Les sicer žagamo na mestu, posekan pa je bil 13 km pod nami in ga je bilo treba spraviti na to višino. Ljudje so mi mnogo pomagali. Vso opeko so brezplačno žgali in tudi les so navozili oz. nanosili sami. Dostava cementa in pločevine 200 km daleč je stala le toliko, kot so potrebovali kristjani tistih 14 dni za hrano, ko so to delo opravljali.

Zdaj pa se začenja največje delo. Zidati moram cerkev, ki bo res trpežna. V teh petih letih smo bili postavili že 3 provizorične cerkve. Eno je podrl vihar; z drugo bi se bilo zgodilo takisto, da je nismo sami podrli tik pred viharjem. Koča iz ilovce in s travo krita pa tudi ni da bi služila v bivališče Gospodu nebes in zemlje. Tudi poudarjam, da je to ljudstvo vredno, da dobi trajno cerkev, ker je tako dobro. Vsak dan pride do 200 ljudi v cerkev, ob nedeljah do 1000. Zdaj je okrog 2000 kristjanov v misijonu in okolici, ako tudi otroke prištejem. V zunanjih postajah pa tudi 2000. Zato bom moral postaviti cerkev, ki bo imela prostora vsaj za 4000 ljudi. Cerkev bo imela tri oltarje. Stroške za veliki oltar bo kril nek bogat mož. Tudi za 2 stranska oltarja upam dobiti dobrotnikov, ki ju bosta napravila in bosta tudi določila posebnega svetnika, ki mu bo oltar posvečen.

Cerkev me bo stala nad 1000 funtov šterlinga. Samo za streho potrebujem nad 1400 plošč pločevine; en kos stane 4 Din. Vse zaupanje stavim na Boga, navzlic krizi. Bog bo poskrbel za finačno stran pri cerkvi, ki jo bomo v sredlšču Afrike postavili v njegovo čast in slavo. Ljubi Bog naj blagoslovi tisočkrat vse tiste, ki mi bodo pomagali, da bom mogel to cerkev postaviti. Naj bodo brez skrbi, da jaz in moji kristjani bomo zanje vsak dan molili.

Zdaj pa preidem k neki drugi, zelo važni zadevi: k vprašanju katehistov. Moja fara obsega čez 6.800 km². Imam 37 katehumenatov. Vsak katehist mora vsak mesec plačan biti. Res da so z malim zadovoljni, toda mnogo malih svot napravi končno velik znesek. Pomislite,

da potrebujejo šole in katehisti vsak mesec 15 funtov šterlingov in boste razumeli, ako potožim, da to mojo misijonsko blagajno v največji meri obremenjuje. Toda vsak katehist zelo ljubi svoj poklic. Radi zapuste svojo domačo vas in gredo, kamor jih pošljem, da razširjajo sv. vero. Čim več katehistov bom mogel plačati, tem več katehumenov bomo imeli. „Žetev je zrela, le delavcev primanjkuje“. Te besede so tudi v Kamerunu resnične. Čim več denarja bomo imeli za katehiste, tem več bo katehumenov, tem večje bo število kristjanov. Ali si morete misliti lepši poklic, ko da z malo denarjem Cerkvi pridobivaš duš?

Boj s kobilicami.

P. J. Damm piše iz svojega misijona Sv. Rafael, Uwemba, Vzh. Afrika.

Že dolgo se je pripovedovalo, da prihajajo gosti roji kobilic od severa skozi Usangu proti Ubeni, ki da uničujejo vse poljske pridelke. 19. maja so poplavile kobilice tudi deželo sultana Mtaki in so prišle v bližino misijona Uwemba. Sultan je sklical vso deželo, da bi ljudje razpršili te strašne zajedavce. Tudi jaz sem zbral svoje ljudi in sem jih peljal na boj zoper tega sovražnika. V zgodnjih jutranjih urah je bilo videti napregledno množico ljudi, ki so bili oboroženi s šibami in vejami, ter so z vsemi močmi tolkli po teh malih a hudih ljudskih sovražnikih. Milijone in milijarde so jih potolkli; toda ko je solnce stalo visoko na nebu in je nastala vročina, se je dvignilo nešteto kobilic v zrak, tako da so zatemnile solnce. Toliko je bilo torej še rojev, ki jih nismo mogli uničiti. Sultan je mislil, da je nadaljni boj prav brez uspeha in koristi; pa sem ga spomnil na Boga in na zaupanje na priprošnjo pokojne grofice Marije Ledóchowske, ki je v svojem življenju toliko storila za zamorce v Afriki in jim bila res dobra mati. Ona da bo prosila v nebesih za svoje ljubljene zamorce, ki jih je nesreča obiskala v taki meri, da so ob ves žitni pridelek.

Lakota jo huda, smrt za lakoto najstrašnejša: kdo ne bi v takem slučaju kaj pomagal, da olajša bedo? S tem boš pomagal samemu Jezusu, ki je rekel: „Lačen sem bil in ste mi dali jesti.“

Sv. nadangel Rafael, ki mu je misijon posvečen, bo ponesel vsak najmanjši dar pred božji prestol kakor je

nekoč nosil pred božji prestol telesna dela usmiljenja, ki jih je opravljal Tobija.

Lepo prosimo, molite, da ne bi kobilice, to se pravi lakota ovirala našega misijona v njegovem delovanju. Lakota vselej za dolgo zavre misijonsko delo in izprazni cele pokrajine. Otroci umirajo ob takih časih kar v kopah, zato je treba nujne pomoči, v prvi vrsti molitve. Vsak prvi petek v mesecu se bere za dobrotnike ena sv. maša v zahvalo za njih požrtvovalnost. Obenem so pa deležni vseh velikih duhovnih dobrot misijonstva, ki ga s tem pospešujejo.

Uršulinke v afriških misijonih.

V septemberski številki „Odmeva“ smo objavili prvič malo poročilo izpod peresa naše misijonarke-uršulinke M. Ksaverije Lesjak. Gotovo so naši čitatelji veseli, ko vidijo, da tudi hčere sv. Angele delujejo za izpreobrnitev črnega, plemena; zato jih bo zanimalo, ako jim nakratko orišemo zgodovino misijona Uršulink v Afriki. Približno 40 let so plodovito delovale med belim plemenom v Južni Afriki; zadnje čase pa so se oprijele dela tudi med otroci črncev. Sledeče poročilo nam je poslala neka Uršulinka iz Sittard-a:

„Pravkar smo premišljevale šesto postajo križevega pota, ko je prišlo častiti prednici materi Mariji v uršulinskem samostanu na Gori Kalvariji v Sittard-u na misel, da bi posnemala Veroniko pri njenem dejanju ljubezni do Jezusa s tem, da bi daleč zunaj v misijonskih krajih ustanovila novo naselbino sester Uršulink... Toda kje in kako? Ljubi Bog sam je prišel njeni želji na pomoč.

Kmalu po tistem je prišel preč. P. Šok, apostolski prefekt transwaalskih misijonov v Evropo, da bi dobil novih misijonark za svoje misijonsko okrožje. Ne da bi bil ravno nameraval, je prišel v Sittard. Častita mati Marija mu je povedala svojo željo in takoj sta oba spoznala v tem božjo Previdnost. Hitro je bilo vse urejeno, slučajne težkoče premagane in določen dan 27. nov. 1895 kot odhod prvih misijonark.

Večer pred odhodom nam je prinesel veselo iznenađenje. Nj. eminenca kardinal Kremenc, nadškof v Kölnu, je podaril uršulinskemu misijonu v Afriki glavo ene izmed tovarišic same sv. Uršule.

Ganljivo je bilo slovo. Msgr. Russel, vizitator Uršulin v Luxenburgu, je daroval sv. mašo za odhajajoče in imel po evangeliju prav v srce segajoč nagovor. Potem so odhajajoče redovnice ponovile svoje obljube. Po blagoslovu s sv. Rešnjim Telesom so popoldne zapustile svoj preljubljeni samostan, da odpotujejo preko Uptona do Southamptona in tam stopijo na ladjo.

Srečno so se vozile in dospele 31. decembra v Delagoa-Bay, en dan poprej, kot je bilo preračunjeno. Zato ni bilo nikogar pri sprejemu. Najele so si mal voz in se peljale do Barbertona. Na tej poti so skusile prve težave misijona. Vožnja je trajala več časa, kot so mislile. Zmanjkalo jim je hrane, tako da so morale proti koncu vožnje naravnost stradati. Treba je bilo prekoračiti mnogo rek. Zajela jih je nevihta, tako, da so morale vedriti v revni kaferski koči; potem pa so se morale peljati naprej v vozu, ki ga je deževnica premočila in napojila z vodo. Kako so bile vesele, ko so zvečer vendarle srečno dospele v Barberton, ki je bil cilj njih vožnje. Dve judovski dami sta se jih usmilili in jih peljali v gostilnico, ki sta jo sami oskrbovali. Tu so se okrepčale in posušile in ostale tako dolgo, da je prišel P. Bernhet, predstojnik samostana, ki so ga pobožne duše obvestile o prihodu redovnic.

Stanovanje, ki je bilo določeno za sestre, se ni moglo pripraviti do 15. januarja; zato je P. Bernhet za ta čas svoje lastno stanovanje odstopil sestram. Tu so se udomačile, kolikor je bilo pač mogoče v danih razmerah. Pater sam pa je prosil dobro protestantovsko rodbino, da ga je za ta čas vzela na stanovanje. Zvečer, ko so odmolile redovnice svojo večerno molitev, so dostavile še hvaležni Te Deum, v zahvalo Bogu, ki jih je na potu tako očitno varoval.

16. januarja so se mogle preseliti v svojo lastno hišico. En del prostora so preuredile za kapelico. Zaboje je moral služiti za tron podobi N. Lj. Gospe presv. Srca, ki ji je bil borni samostan posvečen. Že 3. februarja so otvorile šolo in sprejele 20 otrok. Toda kmalu se je izkazalo, da so šolski prostori premajhni; zato je bilo treba najeti večjo šolsko sobo. 29. aprila so sestre dobile dovoljenje, da se je v njih kapeli smelo hraniti sv. Rešnje Telo. Kako so bile vesele, da so smele imeti v svoji neposredni bližini Tistega, za katerega so bile vse zapustile.

V začetku novega šolskega leta 25. oktobra, so imele sestre že 72 učenk. — Hitro se je versko življenje v okolici poživilo. Aprila 1896 sta bili le 2 osebi navzoči pri nedeljski sv. maši, leto pozneje jih je bilo 60.

Krščanska zamorska deklica iz misijona M. Ksaverija.

Toda tudi preizkušnje nam niso prizanesle. Ker so bili prostori nezadostni, smo morali, potem ko smo premagali nešteto težav, vendarle kupiti nekaj sveta. Že so bili izkopani temelji, ko je naenkrat izbruhnila kuga med domačo živino. Starši so svoje otroke odpoklicali iz šole, ljudje so se izselili iz kraja; tako smo morali tudi zidanje ustaviti. Apostolski prefekt P. Schok je moral odpotovati v Evropo v nujni zadevi. Trinajst tednov po njegovem odpotovanju so zvedele sestre na svojo veliko žalost, da je med potjo umrl za solnčarico. Kuga je razsajala dalje. Sestre so bile brez vseh sredstev in so morale zapustiti Barbeton, kjer so bile preživele svoja prva misijonska leta. Naselile so se v Braamfontaine. Tudi tu so bili prostori za šolo kmalu premajhni; zato so kupile neko zemljišče. Prav tedaj pa je izbruhnila vojska med Angleži in Buri. Sestre so bile odpoklicane od svojih duhovnih predstojnikov v Johannesburg. Tri izmed njih so se posvetile strežbi bolnikov in ranjencev in so bile po sklepu miru odlikovane od Lord Roberts-a.

Sedem let so tukaj uspešno delovale kot prave apostolke. Potem pa je bilo prvih šest Uršulink-misijonark odpoklicanih nazaj v njih samostan Sittard. Bile so popol-

noma zmučene in brez vsakih sredstev. En mesec pozneje, 17. septembra 1902. so odposlali drugo skupino misijonark v Južno Afriko, ki so 21. oktobra dospele v Braam-fontaine. Tretja skupina je bila odposlana 11. julija 1905., četrta 1907., peta 1910.. Mati Izabela, ki se je 1911 vrnila na oddih v Sittard, je odpotovala eno leto pozneje z 12 postulantinjami nazaj v Afriko.

Iz gorčičnega zrna se je razvilo krepko drevo. Njegove rodovitne veje so sledeče naselbine: Krugersdorp s penzionatom (ustanovljeno 1904.). — Roodeport z zunanjo šolo in penzionatom za dečke pod 11. letom. — Bez Waley pri Johannesburgu z zunanjo šolo. — Simonstown pri Kapstadtu s šolami za črnce in eno šolo za bele. — St. Marys pri Krugersdorp s penzionatom in zunanjo šolo za črnce. Braamfontaine smo morali 1907, žal, opustiti vsled pomanjkanja gojencev.

Naj bi ti misijoni rasli in prospevali! Naj bi duh sv. Angele pridobil vedno več duš za nebesa v tej ubogi Južni Afriki!

Hvala dobroti božji.

Piše misijonski brat Rafael Kolenc, misijon Maria Trost.

Najlepša Vam hvala za sliko častite ustanoviteljice, grofice Marije Terezije Ledochowske. Res je, slike sem prav vesel, pa ne samo jaz, ampak vsakateri ki jo vidi.

Treba se bo pred sliko njej mnogo priporočati v našem tolikem pomanjkanju. Tudi poštni zavoj je došel, za kar Vam prav lepa hvala.

Naj Vam še sporočam, da smo imeli letos na Veliko noč prav lepo in slovesno. Na veliko soboto 24 zamorčkov krščenih: dvanajst dečkov in dvanajst deklic. Na Veliko noč jih je bilo 28 pri prvem svetem obhajilu. Res, prav lepo je bilo, z zastavami smo šli iskat prvoobhajance v šoli ter jih spremili k cerkvi. Čeprav ima misijonar celo leto mnogo trpljenja in skrbi, pa v takih časih vse to pozabi in se nanovo pomladi in poživi. Iz vsega srca se veseli z novokrščenci in si misli: dober prigrizek je zopet iztrgal iz žrela satanovega.

Na Belo nedeljo smo zopet 7 deklet sprejeli v Marijino družbo. In neko 19 letno pogansko deklico, ki je bila nevarno na smrt bolana, smo še tudi krstili na zadnjo

uro. O, to je bila velika milost, ki ji jo je skrit dobrotnik z molitvijo izprosil. Takoj par minut po sv. krstu je umrla in zletela v nebesa, ki si jih je takorekoč ukradla.

Letos nas obiskujejo vse egiptovske nesreče: toča, suša, viharji. In potem pa še nasprotniki sv. Cerkve se z vso silo zaganjajo proti nam. Pa sv. katoliška Cerkev je zidana na skalo, ki je ne bo premagala in porušila nobena peklenska moč.

Sedaj bi vas pa spet prav lepo prosil, za kako pomoč, še posebno smo v zadregi radi denarja, pa tudi obleka in drugo se je izpraznilo. Naj ljubi Jezus že vnaprej vsem ljubim dobrotnikom tisočero in tisočero povrne. Vse najlepše pozdravljam, še posebno vse naročnike „Odmeva“ in „Zamorčka“.

Vaš rojak-misijonar na daljnem Jugu.

Zahvala in prošnja.

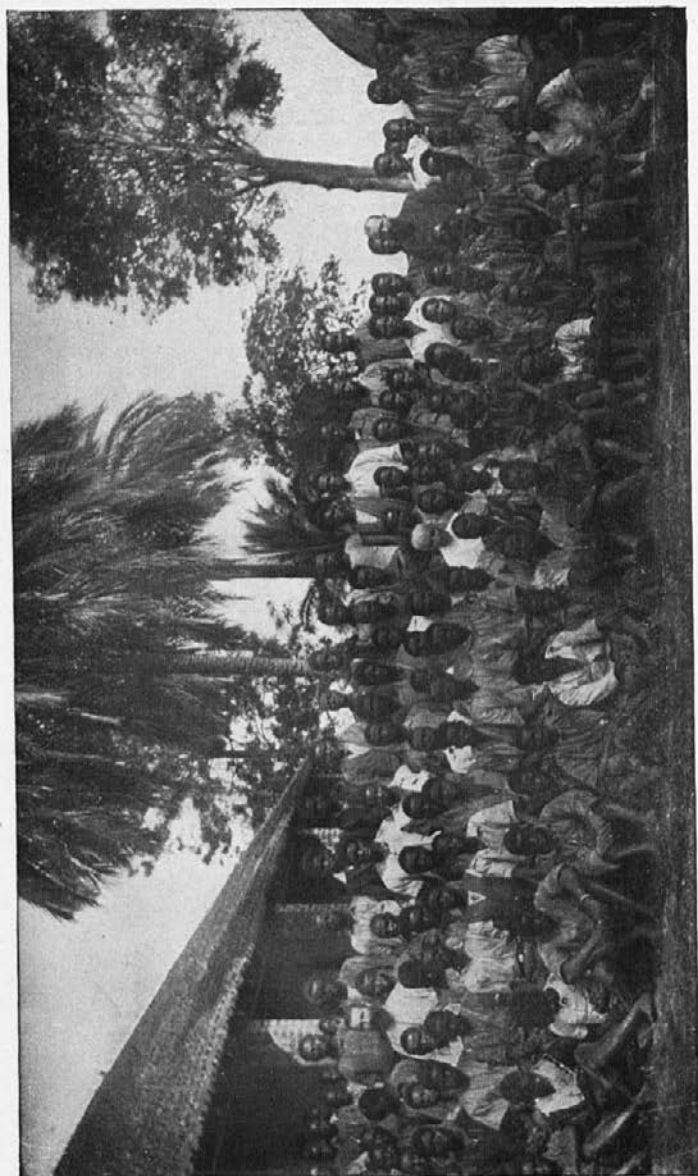
Piše misijonski brat Valentin Poznič, misijon Glen-Cowie.

Prejel sem pismo in štiri zavoje, katere ste mi poslali in za katere se Vam iz srca zahvaljujem. Tudi drugi patri so bili zelo veseli pošiljke. Vse bo prav prišlo. Z obleko ste nam napravili veliko dobroto, ker otroci, ki hodijo v šolo, nimajo skoro nobene obleke. Prav lepe so tudi podobe svetega Očeta. Žepne električne svetilke sem bil zelo vesel, vendar na mojo žalost sta bili priloženi bateriji pokvarjeni. Prav lepo bi prosil, če bi mi mogli druge poslati.

Tudi fotografskega aparata sem se razveselil, ker je ravno sedaj en pater tu, ki zna fotografirati, in me bo učil. Za tiste dele pa, kakor sem sporočal, prosim, da bi mi naknadno poslali.

Ko sem se Vam za to zahvalil, pa spet pridem z novo veliko prošnjo, oziroma ponavljam tisto, ki sem jo že zadnjič predložil. Prosim lepo, če bi mi vsaj malo mogli pomagati, da pridem do čevlarskega šivalnega stroja. Glede tega sem se dobro informiral, koliko bi stal. Z znamko „Singer“ bi bila najnižja cena 28-30 angl. funtov. Če bi mi vsaj del te vsote mogli poslati, ker mojim predstojnikom gre jako trda za denar. Tudi za čevlarske lesene klinčke bi še prav lepo prosil, ker se jih tu ne more dobiti.

Tudi drugače bi zelo prosil, kar pač imate, da bi se me spomnili, tudi perila bi bili veseli. Od tega kar

Misijonar obdan od številnih kristjanov — ko bi le moglo biti povsod tako.

Vi pošljete v misijon „Marija Trost“, jaz nič ne dobim, ker tam sami vse rabijo. Zahvalim se tudi za pošiljanje „Odmeva“ iz Afrike“, katerega čitam z velikim veseljem.

Še enkrat iskrena zahvala in tisočkrat Bog povrni za vse dobrote in ves trud, ki ga imate z nami. — Pozdrave od nas vseh misijonarjev. Prosi molitve vaš hvaležni misijonski brat.

Vsak dan z veseljem.

Lepo Vas prosim, da se v „Odmevu“ prav lepo zahvalite vsem dobrotnikom in sotrudnikom za njihovo misijonsko vnemo, da navzlic žalostnim razmeram v njihovi ljubi domovini vendarle s tako veliko vnemo mislijo na uboge Zulu-zamorce in njihove dušne potrebe. Eden teh dobrotnikov je obenem, ko je poslal dar, izrazil prošnjo, naj se ga spominjamo pri sv. maši. Zagotavljam vse prijatelje misijonov, da se ta želja izpolnjuje vsak dan in z veseljem. Pa ne le pri oltarski daritvi, ampak tudi pri vseh drugih žrtvah, malih in velikih, pri vseh drugih molitvah, pobožnih in često razmišljenih: povsod imajo naši dobrotniki prvo mesto. Vsak mesec sem povprečno štirinajst dni na potovanjih po divjih in razdrapanih gorah „doline 1000 gričev,“ včasih na konju, včasih peš, včasih celo na oslu. Koliko rožnih vencev polzi ob takih prilikah mimo prstov; koliko vzdihov se izvije iz prsi navzgor proti Tistemu, ki je pravičen plačnik! Koliko potnih kapelj zdrkne ob takih napornih turah po hrapavem licu afriškega misijonarja. Vse to naj velja kot moja zahvala Bogu za drage dobrotnike v daljni domovini. Bog jim stotero poplačaj! — P. Anton Pfister O. M. J., misijonar v Natalu.

Pomoč v največji potrebi.

Poroča P. Jakob Gerstner, O. S. B., misijon sv. Križa v Cantabeni.

Vaša velika pomoč je dospela baš v trenutku, ko je bila potreba največja. Ko nismo vedeli, kje bi vzeli denar, da bi dozidali zidovje do vrha. Že sem mislil, da bi odre podrli, zato da ne bo les v zemlji segnil; pa je prišlo Vaše bogato darilo . . . Vprav ko je bila stiska in potreba največja. Zato pa: Prav prisrčni Bog plačaj! Vsak dan molimo za svoje dobrotnike, vsako nedeljo pa pred sv. Reš. Telesom skupno z vso srenjo.

Malarija je zadnje mesece zopet zelo razsajala. Umrlo jih je blizu 100. To so pa le kršчени. Letos sem razdelil 16.000 tablet kinina.

V vsem vikarijatu ni katoliškega lista v jeziku domačinov!

Razne verske sekte nas v tem oziru daleč prekašajo. O tej stvari sem se menil že s svojim prednikom. Zelel mi je mnogo uspeha, ko bom ustanavljal tak časopis. Toda nimam vsaj majhnega stroja za tiskanje z vsem potrebnim. Ali vsaj da bi imel kak praktičen razmnoževalec! Morebiti bi mi pomagal iz zadrege kak blag dobrotnik, ki ve ceniti tiskano besedo v današnjih časih? — P. Karl Kremžar, oblat sv. Frančiška Saleškega, Lüderitzbucht.

Ali smem prositi za novo srajco.

P. Beyzym, D. J., apostol gobavih.

(Konec)

Novi njegov delokrog je bil Marana, nedaleč od Fianarantso-a. Ondotni gobavci niso bili nič manj zane-marjeni kakor oni v Amahinreraku, ko je došel prvič med nje. Trebalo je predrugčiti stavbeni načrt, ki ga je O. Beyzym imel že dovršenega in neutrudni misijonar se je nemudoma lotil dela. A imel se je razen gmotnih težkoč

boriti tudi z drugimi zaprekami. Želel je urediti novo bolnišnico po evropskem načinu ter jo razdeliti v dva ločena dela za moške in ženske. A to ni ugajalo ondotnim oblastem in šele po prizadevanju zdravnika o. Decés iz družbe Jezusove je obveljal njegov načrt. To je bilo nekaj novega za Madagaskar ter v higijeničnem kakor npr. vstvenem oziru izredne koristi.

Prav v istem času je nameraval guverner Gallieni podržaviti vsa zavetišča za gobavce. Zato pokliče škof o. Beyzym-a k sebi ter mu svetuje, prenehati s zidanjem. Pa neustrašeni apostol mu odgovori: „Premilostljivi, tega ne smem in ne morem storiti; bilo bi znak nezaupanja do Marije, naše varuhinje.“ In kljub svarilom tudi drugih malosrčnih je srečno končal započeto delo. Na grožnje nasprotnikov, da se bo moral umakniti, pravi v nekem pismu: „Ne bodo me pregnali tako zlahka. Ostati hočem in vstrajati, najsi bo še hujše kot do sedaj . . . Ne delam namreč po svoji volji, ampak na ukaz Matere božje“.

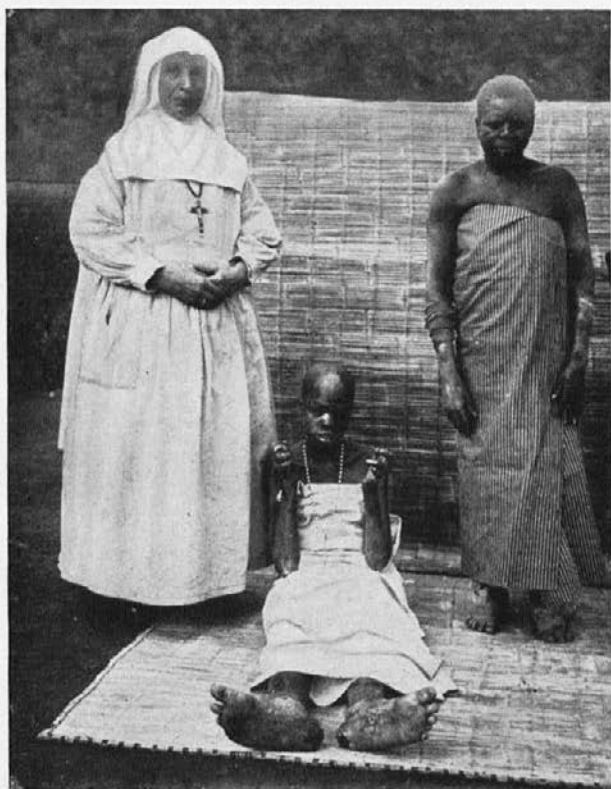
Sredi tolikih skrbi ga je pogosto nadlegovala še mrzlica in naposled se nalezle še gob. Vendar je delal neumorno za svoje otroke in ljubi Bog ga je tolažil. Zelo je dobrega pastirja vzradostil prihod nekaterih gobavcev iz Amahiwuraka. Precejšnje število nekdanjih njegovih varovancev je namreč zapustilo ondotno javno zavetišče ter se podalo peš na 400 kilometrov dolgo in težavno pot v Marano. V sladko tolažbo je bilo to svidenje blagemu misijonarju kakor tudi ubogim Malgašem, ki so na tako ganljiv način pokazali svojo otroško ljubezen do svojega duhovnega očeta.

Leta 1901 je bila nova bolnišnica izročena svojemu namenu. Bila je opravljena popolnoma po evropskem vzorcu, odgovarjajoč vsem zdravstvenim predpisom. Imela je celo lasten vodovod. Zraven zavoda se razprostira lep vrt za zelenjavo, za katerega jo o. Beyzym naročil različnih vrst sočivja iz Evrope.

Delo dolgoletnega truda in žrtev je bilo dovršeno in ponižni služabnik Gospodov je pisal v nekem pismu: „Moja oseba tu ne pride v poštev. Nič nisem storil in tudi v bodoče ne bom. Vse je le delo Matere božje, katero vselej in v vsem, da, v vsaki malenkosti prosim pomoči. Torej je vse le Njeno delo in o mojih zaslugah ne more biti govora“.

Sedaj, ko je bilo vse urejeno, je bil o. Beyzym mnenja, da vodstvo te naprave odslej ne bo delalo posebnih težkoč in mu bo lahko najti namestnika. Kajti

njemu se je nudilo polje novega, težav in žrtev polnega delovanja: misijon med izgnanci na Sahalinu. Tem zločincem, moralično in fizično gobavim, je hotel pokazati pot k Bogu. Toda ruska vlada mu tega ni dovolila. Med tem ga napade huda mrzlica, kateri je podlegel 2. oktobra 1912 v starosti 62 let.

Misijonska sestra pri oskrbovanju gobavcev.

Žalovali niso za njim samo gobavci, njegovi nekdanji učenci, ki so z njim zgubili svojega očeta, ampak vsi, ki so ga poznali. Celo na Francoskem so pisali časniki, da je le katoliški duhovnik zmožen tolikega junaštva. V življenju o. Beyzyma najdemo mnogo mnogo potez, enakih onim v življenju svetnikov. Brezmejna je bila njegova požrtvovalnost, združena z globoko ponižnostjo in otroškim zaupanjem na božjo previdnost. Kot redovnik je izredno

ljubil svoj poklic. Pripoveduje se značilen dogodek v tem oziru iz njegovega življenja. Leta 1897 je vodil v Chyrow-u duhovne vaje za redovnike. Nekoč začne predavanje z besedami: „Predstavljam si, da me obišče o. rektor ter mi poreče: „Ljubi moj, sleci to obleko in pojdi nazaj med svet . . .“ Tedaj obmolkne in si zakrije obraz, hotec premagati svojo ganjenost in svoje solze. Toda zaman. Vstane torej ter zapusti kapelo. In to je napravilo na navzoče večji vtis kakor najdaljša pridiga o vzvišenosti in vrednosti redovnega poklica.

Življenje o. Beyzym-a je bila dolga vrsta raznih križev in težkih poskušanj. Vendar je bil vedno vesel in dobre volje. Ko so se neznosne afrikanke peščene bolhe ugnezdile v njegove podplate, je pisal svojim znancem, da se ga loteva želja po plesu. In ob nekem napadu hude mrzlice se je primerjal hruški, ki jo v jeseni stresajo.

Vstrajno in udano je prenašal veliko domotožje po svoji tako iskreno ljubljeni domovini; prosil je samo o. Čermenskega, D. J. v Krakovem, naj mu pošlje v Madagaskar semena breze, ki je tako značilna za poljske pokrajine. Bil je ponosen, da se je novi dom za gobave z vso njegovo opravo postavil s poljskim denarjem in z veseljem je povdarjal: „Poljaki ne varčujejo z miloščino za ljubega Boga“. Ūpal je tudi, da bo Poljak njegov naslednik. V splošnem je bila njegova iskrena želja, da v imenu „Poljska in Poljaki“ umevajo ubogi zamorci ljubezen in usmiljenje. In gotovo je sprejel Vsemogočni izredne, nadčloveške žrtve poljskega duhovnika ter blagoslovil zato njegovo stiskano domovino.

Časopis — apostol.

Kako naj se Vam zahvalim za neprecenljivo dobroto, ko ste natisnili naš katekizem v jeziku Baya? Na lastne oči sem se prepričal, koliko dobrega se s tem stori in to celo pri protestantovskih zamorcih, ki radi prebirajo katoliški katekizem, ker svojega nimajo. Vi ste v resnici misijonarji in prodirate po tem katekizmu v kroge, kamor niti jaz sam ne bi imel dostopa. Ko opazujem veliko moč tiskane besede, sanjarim še o drugih stvareh. Dal sem predstaviti v jezik Baya zgodovino blaženih mučencev iz Ugande. Delo je izvršil mgr. Streicher Z nekaterimi okrajšavami. Koliko dobrega bi lahko ta knjižica povzročila, ako bi jo mogli v 100 izvodih razširiti med naše

nove kristjane in katehumene, ki so se že zelo naučili brati in radi bero! Ali bi Vas smel prositi za to uslugo? Pa se skoro bojim, da s tem zlorabim Vašo dobroto. Toda, tu gre za večjo čast božjo, za čast naših malih mučencev in za dušni blagor naših zamorskih bratov!

P. Pédrón, od Očetov sv. Duha.

Moja velika in srčna zahvala Mariji Tereziji Ledóchowski, ki me je tako čudežno varovala smrti in mi izprosila ljubo zdravje. V zahvalo pošiljam 1000 Din za uboge afriške misijone.

Klemen R.

V splošno spodbudo drugim, da bi se v svojih raznih potrebah tudi zatekli k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, tej ljubeči mamiči zamorčkov, ki vsakemu tako rada pomaga, pripoveduje tu vsa srečna hčerka nekaj podrobnosti o poteku očetove dolgotrajne in mučne bolezni in o hitrem ozdravljenju na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske:

Dobri oče je zadnja leta prav vidno bolehal na srcu in na duhi. Pričela se je srčna vodenica in vsled obilno vode, ki se je nabrala po celem telesu in naposled tudi v prsih, je bolnik komaj dihal ter spal le malo in to sede. Nato je naenkrat sledilo zaprtje vode, vsled česar so ga takoj pripeljali v Celje v bolnico. Bolnik je deloma izgubil samozavest in je bil cele tri tedne v pol blodnem stanju. Na pobudo nekaterih Celjanov so očeta z avto pripeljali v Ljubljano k specialistu Dr. J. . . Ko ga je pregledal je rekel: „Ta človek ni za bolnico. Peljite ga domov. Srce slabo, jetra in ledvice tudi. Ne garantiram za dva dni zanj, niti za dve uri.“ — Sklenemo ga torej zopet vzeti domov in poskušamo zdraviti z domačimi zdravili. Pa oče ni hotel o tem nič slišati: „Pojdimo tja, kjer sem bil doslej, se bom že pozdravil, če Bog hoče“ (tu se

je malo zavedal). Peljali so ga nazaj v Celje. Teh par dni so ga vzdržavali samo z injekcijami, dokler ga nismo vzeli spet domov. Bali smo se, da bodo oče med potjo umrli. Doma smo ga začeli zdraviti z vodo in kopelmi. Vsi smo zelo molili za atovo ljubo zdravje. Mati so cele noči prebdeli in mu stregli in dobri sosedje so pomagali. „Neko noč“, tako je pravila mati, „je začelo očetu tako neznanske kuhati v prsih in se mu potiti čelo, da sem bila vsa iz sebe in sem mislila, da je prišla zadnja ura. Priporočila sem dragega bolnika Jezusu in Mariji in prosila naj ga na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske, kateri sem izročila mojo hčerko Micko (v njeno družbo) in naj ozdravi dragega očeta. Upanja človeške pomoči ni bilo več.“ — Drugi dan pa se je naenkrat odprla voda, v prsih je nehala bolezen, bolnik je čutil glad in žejo ter lepo spal.

In danes je oče v začudenje vseh, tudi zdravnika, primeroma jako zdrav. Jé bolj lahke stvari, pije tudi kak kozarec, hodi in kaj malega dela.

Se enkrat iskrena hvala ljubemu Bogu, da je na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske ozdravil našega ljubega očeta.

M. C. R.

Presrečna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za izprošeno zdravje moji hčeri - materi. Izpolnjujem svojo zaobljubo in pošiljam Din 100 — za potrebne afriške misijone.

A. P. Ljubljana.

V bolezni sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in bila sem v par dneh uslišana. Najpriskrbeje se ji zahvaljujem in pošiljam mal dar.

N. N. Groblje

Priporočal sem se Mariji Tereziji v neki važni zadevi in sem bil uslišan. Iz srca se ji zahvaljujem in pošiljam za najpotrebnejše misijone 100 frankov. Priporočam se ji še nadalje

Cvahte Franc.

V neki zelo važni zadevi sem se priporočala služabnici božji Mariji Tereziji in bila uslišana. Iskreno se ji zahvaljujem, pošiljam obljubljen dar 200 Din za afriške misijone in prosim objave. Priporočam vsem, da se v stiski zatečejo k tej ljubljenci božji.

A. D. Ljubljana.

Prip. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: J. P. Verd, za ozdravljenje noge. — N. N. Planina, za dober uspeh pri podjetju, obljublja misijonski dar. — J. L. Il. Bistrica, za zdravje možu in za dobro službo njemu in hčerki. — N. N. priporočam bolno mamico za dušno in telesno zdravje. — B. R. Ljubljana, za dobro službo, obljublja dar če bo uslišana. — E. C. Ljubljana, za ljubo zdravje.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Predstavniki in odgovorni uredniki: prof. Fr. Sal. Watzl, Kranj.

Za tiskarno Tiskovnega društva v Kranju: Jos. Linhart.

Delo ljubezni za naše ljube rajne

je to, ako jih vpišemo v „Mašno zvezo za Afriko“. S tem jim naklonimo obilnih sadov svetih maš. Za vse ude te zveze se opravi letno 300 sv. maš. Da postaneš ud mašne zveze, plačaš enkrat za vselej 5 Din. Tudi živeče osebe se morejo vpisati v mašno zvezo in to celo brez njih vednosti in pristanka. Udje mašne zveze so deležni sadov svetih maš vse svoje življenje in še po smrti. Doneski se pošljejo afriškim misijonarjem. Zglasiti se je in denar poslati Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Dosmrtni naročniki!

Kdor želi postati dosmrten naročnik „Odmeva“ ter ostati misijonu zvest do groba, naj plača enkrat za vselej Din 300.—

Kdor zmore, vsakemu tople priporočamo. Tako ne boste imeli nič več skrbi, kedaj bo treba obnoviti naročnino. Afriški misijonarji pa bodo vse življenje za vas molili.

Za vse dobrotnike in naročnike „Odmeva“ opravijo afriški misijonarji in misijonski škofje letno 500 svetih maš!

Popolni odpustki,

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 30. novembra, na praznik sv. apostola Andreja.

Priporočila v molitev.

Materi božji Dobrega Sveta, sv. Antonu Padovanskemu, služabniku božjemu Antonu Martinu Slomšek, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski:

Neimenovana v neki važni zadevi in obljublja večji misijonski dar, če bo prošnja uslišana; rodbina K. Bočna, za ljubo zdravje in v več važnih zadevah; M. K. Ljubljana, v neki silno važni zadevi, obljublja dar za misijone, če bo prošnja uslišana; N. N- Ljubljana.

Nabirajte znamke.

Marsikdo bi v izdatni meri pomagal misijonom, pa ne more, ker živi v revnih razmerah. Ali se kaj spomniš, da bi mogel z nabiranjem znamk mnogo pomagati? Tako pa mečeš znamke proč, ker ne veš, kakšno ceno imajo, čeprav so obrabljene. S takimi znamkami moreš sodelovati pri reševanju duš ubogih zamorcev.

Dragi čitatelji, čeprav niste nastavljeni v kaki veletrgovini, vendar morete na lahek način mnogo pomagati misijonom. Morebiti imaš prijatelja, ki mnogo dopisuje, ali poznaš kakega trgovca, ki bi ti prepustil obrabljene znamke, ki bi jih sicer postal v ogenj ali med smeti.

Torej hitro na delo! In ko boste zbrali precejšnje število, pošljite jih Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljano, Metelkova 1.

Drži se sledečih navodil:

Shrani vsako znamko, najsi bo jugoslovanska ali pa iz drugih držav, kajti vsaka je uporabna. — Ne trgaj znamke od papirne podloge, ampak vse skupaj izstriži. — Pazi, da ne raniš znamkam zobčastega roba, zato odstriži z znamko vred tudi za prst na široko papirnatu podlogo. — Bolj redke znamke spravi v posebno kuverto ali v kako škatljico, in to zlasti znamke, ki so bile tiskane za kako posebno priliko, ali so zelo stare in z zgodovinskimi napisi. — Pazi, da se nabrane znamke ne zapraše in ne zmočijo. — Ako nam pošlješ znamke po pošti, pošlji jih vedno več skupaj in zapiši zunaj na oмот: „Tiskovina“. Zavoječek vedno frankiraj!

V VSAKO HIŠO
V VSAKO DRUŽINO

Klaverjev misijonski koledar 1933

CENA 5 DIN

NAGRADE:

Kdor naroči in plača 10 koledarčkov dobi enega povrh. Kdor naroči in plača 60 koledarjev, dobi lepo nalivno pero ali pa veliko sliko služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske